

Khi Tôi Bị Thù Trong Trại Tù Việt Cộng

Tên: Nguyễn Văn Hùng
Số: 7913; Ba, 29 Tháng 9 Năm 2009 05:39

Lâu nay, tôi thấy hầu như ai cũng nói rằng không nói ra những gì mình nghĩ thì không vui đã xảy ra trong trại tù. Tôi nghĩ đúng vì nghĩ rồi nói ra những gì mình nghĩ liên quan đến cách sống của mình thì đang sinh hoạt trong trại tù cũng dễ dàng hơn, đặc biệt là đối với anh em đồng môn Trường Võ Bộ Đà Lạt. Tuy nhiên, trong trại tù cũng có những chuyện không muốn, những người ta vẫn phải làm, phải nói vì lợi ích chung.

Trong khi trò chuyện với người bạn cùng khóa qua điện thoại, tôi có hỏi về việc Lê Đình Thọ (Khóa 28) lấy cách gì mà chen vào với bạn Khóa 22 trên internet của vài chi nhánh ở bên Florida. Luôn miệng tôi cũng kể cho anh bạn nghe về những năm tôi và nhân vật này chung một trại tù. Vì với tôi, tên Lê Đình Thọ đã in sâu vào tiềm thức dù chỉ có 3 năm ở tù chung với anh ta. Câu chuyện xảy ra bắt đầu vào khoảng cuối năm 1976.

Tôi đi tù 9 năm ở trại Gia Trung nằm trên Quốc lộ số 19 Pleiku. Ở đây 3 trong trại K1, tên cán bộ quản giáo thấy tôi có học, viết chữ đẹp nên đã chọn tôi làm Thủ ký cho trại. Một hôm tôi chúng tôi nhận thêm 10 tù nhân mới từ Sài Gòn chuyển đến với tên danh "Việt Bắc". Trong số tù này có hai thanh niên tuổi từ 25-27. Số còn lại thì trung niên trở lên.

Khi làm danh sách tôi mới biết hai thanh niên kia một người tên là Phùng Công Phước (K.26) và người kia tên Lê Đình Thọ (K.28 Võ Bộ Đà Lạt). Tôi rất vui mừng khi biết như vậy và đã giới thiệu với họ tôi Khóa 22. Chúng tôi cảm thấy gần gũi, tự nhiên và thân nhau ngay trong câu chuyện trao đổi những ngày sau đó. Là người đến trại trước, tôi đã chia sẻ hầu hết những kinh nghiệm mà mình đã sống tại Gia Trung. Tôi nói cho họ biết ai tốt, ai xấu trong cái xã hội thu nhập mới của người này, để họ biết mà đề phòng khi giao dịch.

Thấy hai đồng bạn em mới đến xanh xao, thiếu dinh dưỡng nên tôi động lòng. Nhân dịp mới đến bà chị lên thăm nuôi, có đồ ăn ngon, tôi kêu hai đồng bạn tôi ăn chung để chia sẻ ngọt bùi với nhau. Hành động này đã trái với nguyên tắc tôi được dạy là: "Không ăn chung với bất kỳ ai". Nguyên tắc này là kinh nghiệm tôi học được khi chung sống với những người khác nhau chỉ vì miếng ăn. Hơn nữa, tôi cũng biết cái miếng ăn mình không được kén chọn như thiên hạ, mà khi bắt buộc thì cứ xả. Thanh đã hỏi tháng 8/75, tôi đã không khai thật những gì mà tôi đã làm trước ngày 30/4/75. Nên tránh không trình diện Hội đồng Công Tố, những người cũng bắt bớ...

Một hôm, đồng bạn quản giáo kêu tôi ra "làm việc". Nó nói với tôi: "Anh làm đi trước nhé?". Tôi hỏi: "Tôi sao cán bộ lại muốn thay đổi trước?". Nó nói: "Cái anh L. này lợi hại lắm! Không chịu đôn đốc các anh trong trại làm việc." Tôi hoảng kinh, vì đồng bạn này khoát mình cho nên mới nói như vậy. Tôi không thích làm đi trước, nên tôi chọn bạn cách nói với nó là bạn nói hết rồi tôi lên cầu hòa, sức khỏe rồi tự, không thể làm được. Tên cán bộ hỏi: "Thì thì anh biết trong trại có ai "tốt" và "siêng năng" có thể làm đi trước được?". Tôi không ngần ngại trả lời ngay: "Có anh Lê Đình Thọ và anh Phùng Công Phước là khỏe và tốt. Cán bộ chọn ai cũng được!"

Trong thâm tâm tôi, vì muốn cho anh em trong trại sống yên ổn và thoải mái, nên đưa “gà nhà” của mình lên thì còn gì hay bằng? Nhưng vậy hay hơn là đưa cho nó chén phở cái thằng “ác ôn” nào đó, thì còn gì đau khổ hơn trong cuộc đời “cười tủi” không đến nh ngày vá này?

Cũng nên biết là đời 3 chúng tôi có nhiều người thuác thành phần trí thức, khoa bảng thuộc loại “chân yáu, tay mám”. Trong đời có 2 Linh mục, 1 Tuyên úy Phát giáo, 2 Giáo sư đời học, 1 Bác sĩ, 1 Kỹ sư, 1 Tá phú, 1 Chá tách hái ký giá mián Nam, các Văn nghệ sĩ, Ký giá nái danh và một số vát biên, phần đời, sĩ quan không trình diện cộng sản. Đa số họ đã lớn tuổi và không quen lao đời chân tay. Mọi thứ cần bổ sung giáo cũng hiểu hoàn toàn như đó, nên đời 3 của chúng tôi gọi như đời cáchâm chách chút đời nên anh em từ khá nhau là đời... “Hoàng gia”. Nhưng đời cá đã biết cái ván là đưa người thành một thứ “đưa người nâng chén” chá trong vòng vài tuần, sau khi hai thằng đàn em mà tôi đời nghề lên làm đời trợáng và đời phó. Trong đời này nái cá vì đang bổ bánh sát rét hành, tôi xin nghề làm Thủ ký luôn.

Khi Lê đình Thọ lên làm đời trợáng thì tuán lá đời u tiên đêm nào đời cũng họp, phê bình kỉ má đá m, láp ká hách, pháng án, chá tiêu... toàn nghề danh từ xa lá. Đời u mà trợác đó chén xáy ra. Rồi nghề tuán lá ká tiáp là “lao đời mát nghề”. Hai người đàn em của tôi luôn luôn “đi sâu, đi sát” máy ông già kỉ má soát nghề nhất cuộc đời bát há lui vá cuộc lái náu tháy còn quá chén. Và từ “chá tiêu” từ 150 mét vuông đời cá ông đời trợáng tăng đời lên 200 mét vuông một ngày.

Trên đời đời núi Cao nguyên, vái sác kháe của tuái 30 như tôi mà đã lá lái ra, muốn hác máu từái. Thì thá hái nghề ông Cha, Giáo sư, Nhà văn, Bác sĩ làm sao mà theo kịp? Vì vậy hách phần cuộc đời đời đời còn theo kịp hàng ngang khi bá bá rái phía sau. Nghề nghề nghề tiáu xáo này đâu có qua một đời hai tên xuất thân từ mát quân trợáng danh tiếng, nên há bá bát phần bát đời u cuộc lái. Hãy trợáng trợáng cái hát chén này nghề ngày láp đời, láp lái hoài có ai mà chén u cho tháu!

Nhưng lúc chúng tôi cuộc đời tánh váy, thì máy tên cán bộ quân giáo nghề trong chái xa xa, chén chúng có bao giờ ra ngoài nghề đời hái thúc từ “lao đời tát” đâu? Nhưng tôi thát không hiểu đời cá nào đã thúc đời hai anh chàng đời trợáng và đời phó quá háng say trong niềm vách thúc bách bát nghề nghề bán tù của mình phần đời đời u “tiên tián” như vậy? Mâu thuẫn hán náa là tên cán bộ gác Hà Tánh “xuá xáa” này, trợác đây coi chúng tôi cuộc đời tách, phá ráng, ít khi nó soi mói chúng tôi cuộc sâu hay cuộc chén, lâu lâu nó chén nhìn chúng tôi nói: “Các anh lao đời nghề thá là không đời ăn đâu nhé!”, rái bá vào trong chái nghề đời đời u láu vái máy nghề khác. Nó chén nghề há la máng chúng tôi mát tiáng náng. Cho nên theo tôi biết, chuyện phê bình kỉ má đá m hàng đêm không phần do nghề cán bộ này vá ra. Và chuyện thúc giác cuộc đời tách cho đời chén tiêu, cuộc đời tách “có chén táng” chén chén cũng không phần của nó. Nếu có thì từ lâu nó đã chén thá cho chúng tôi làm rái, đâu đời cho đời lúc Lê đình Thọ lên làm đời trợáng?

Chúng tôi đã quá mát mỗi, chén thá rái sau mái ngày cuộc đời tách chén khá. Riêng cá nhân tôi vì đời lúc phần cuộc ráng ra hai bên cho hai người bán tù già yáu nên tình thán lán thá xác quá rá rái. Từ đời, tôi cũng không còn giao đời ch hay nói chuyện vái hai tên “khoá đàn em” náa.

KỖ NỒI THÙNG TRONG TRƯỜNG TỬ VI T CÙNG

Tác Giả: Tá thuát cáa Nguyán Tán Háe
Thứ Ba, 29 Tháng 9 Năm 2009 05:39

Vái cuác sáng ban ngày thì cuác đát trái chát, đám vá lái phái ngái nghe hai tên Thá và Phác luân phiên nhau “táp ăn nói trác công chúng”. Hai ngá há pháe bình hát ngái này đán ngái khác, mà cháng mát ai buán má miáng đát báo cháa cho mình. Không khí trong đái càng ngày càng ngát ngát, náng ná thêm. Chúng tôi trá thành mát láng ngái lám lá,cháng ai còn dám than van vái ai bát cá đái u gái.Thát kinh khiáp!

Tôi tháy xáu há và nhác nhá, hái hán vái máy anh em bán tù trong đái vì lá giái thiáu hai tháng đán em cho tháng cán bá quán giáo. Tôi nhìn há ngáng ngáng lán xáu há vì máy chá Võ Bá Đà Lát bá hoán . Và há nhìn tôi thông cám, vì hiáu tôi trong suát thái gian sáng chung, nên chá biát lác đáu. Có vài ngáng i thân kêu tôi ra nói nhá: “Nhá chú khuyên chú Thá nhá tay cho anh em mát tí. Chúng tôi lán tuái cá, làm nhá thá này chác không sáng đá vá vái gia đánh đác đáu!”.Tôi biát mái ngáng i đáu tráng đái nái tôi, vì ai cũng biát hai tên này là Đà Lát đán em và cũng thân thiát vái tôi trong thái gian qua. Nháng há có biát đáu trong lòng hai tháng đán em này, tôi đã là ká xa lá vái chúng.

Và rái vào mát báa tái thá Báy ná! Sau khi đá m danh vào phòng, tôi má miáng đá nghá vái Lê đánh Thá sau hán mát tháng không nói chuyán vái hán: “Sáng mai chá nhát không lao đáng, tái nay cho anh em nghĩ ngái mát báa đá anh Thá”. Hán trá mát vái tôi ngay láp tác: “Anh nói gái? Anh muán cán trá không cho tôi sinh hoát đái há?” Tôi nái nóng vì cái lái nói “cháp má” mát đáy hán bán công an pháng khám này cáa hán. Lúc đá, tôi chá muán cho hán mát cú đám vào mát, nháng gián đác káp thái và chá chái vào mát hán cho há cán tác gián: “Mày là cái tháng phán phác!”. Thá là hán láy giáy bút ra láp biên bán và kêu tháng Phác đái phó làm nhân cháng ký tên vào. Ngay đám đá, trong biên bán Lê đánh Thá buác tôi đá thá tái vái nháng đáng tá nhá: xúi đác, kích đáng, cháng phá, mà tôi không biát hán hác tá cái tráng nào ká tá ngày mát nác đá cháp lên đáu tháng khóa đán anh, ngáng i đã vô tình giái thiáu hán lên làm đái tráng cháa đáy 2 tháng.

Sáng thá hai, Lê đánh Thá lên trình vái tháng quán giáo và tôi đác kêu lên. Tôi phá nhán nháng lái cáo buác đác ác muán hám hái tôi cáa Lê đánh Thá. Tôi nói vái tên cán bá, tôi chá chái Lê đánh Thá vì chuyán ăn uáng trác đáy chá đáu liên quan đán chuyán háp hành.Tháng quán giáo biát tôi tá lâu nên cũng tin là nhá váy.Câu chuyán chìm xuáng. Tôi nghĩ, ngày nào tháng quán giáo này còn coi đái 3, tôi hy váng tên Thá cháa làm gái đác tôi. Vái bán chát háp hái,nham hiám, muán láp công cáa Lê đánh Thá mà đã bao nhiêu ngáng i vì hán mà khán đán. Hán đã thi hành triát đá lánh đã có tá lâu, là "bánh báu mác ăn", mà trác đáy chúng tôi tránh né tái đá, đát tác đái đáu đác háng đáng đáu 15 ký. Nay thì ai "tát" ăn 18ký, ai "xáu" ăn 13.5ký!

Mát thái gian sau đá, tháng quán giáo đái chúng tôi đác lên chác vá làm cán bá giáo đác Trái K.3 cũng thuác trái Gia Trung. Lê đánh Thá máng lám,vái vái tên quán giáo mái hán nghĩ có thá ra tay tráng phát đái vái nháng ai tá ý cháng hán. Trác tián, tháng sau đá, mác ăn cáa tôi xuáng còn 13.5 ký vái lý do là lao đáng không đát năng suát. Ká tiáp trong nháng cuác háp háng đám tên tôi bao giá cũng có trong biên bán, nên tôi bá kêu lên“làm viác” ít ra mái tuán mát lán. Riát rái tôi bát cán, gán nhá không còn kiám soát đác mình nên cá há giáp mát hán là cháng i:“ Đá khán nán, ăn cháo đá bát, tránh mát tao ra!” Vái nháng lái cháng i bái khán bá vu vá, Lê đánh Thá cháng buác đác tái tôi đá đá “mát” vái tái cán bá, và dĩ nhiên tôi cũng cháng làm cho tháng vô láng tâm này đáu đán chút nào. Nháng có mát đáu là ai ai trong đái cũng há đá

Khi Tôi Bị Truất Thủ Trong Cuộc Thi Viết Văn

Tên: Nguyễn Văn Hùng
Số: 7913; Ba, 29 Tháng 9 Năm 2009 05:39

và vui vui. Những chuyện vui vui này được lan truyền khắp cả nước. Tôi cảm thấy như gặp được những người bạn nào dành dành cho tôi ở ngoài Võ Bị Đà Lạt mà tôi đã từng theo học.

Cuộc sống trong tù có vài xáo trộn sau đó. Để chúng tôi được chuyển về K.3 và về nguyên nhân “nhà lãnh đạo” cũ. Chúng tôi thay đổi việc làm từ cuộc sống sang đào ao nuôi cá “bác Hồ”. Công việc này rất nặng nhọc, đầy vất vả. Trong khi mọi người còn lo lắng, ná thì đào ao và khiêng đất, thì Thủ và Phóng chấp tay sau đít, dòm ngó, đi tới đi lui khiến chúng tôi làm chết bò, những cũng với tiêu chuẩn 13.5 ký hay 15ký, trong khi chúng nó vẫn ăn tiêu chuẩn 18 ký (1 tháng ăn 18 ký thì phải có 2 người bắt phải còn 13.5ký).

Cho đến năm 1979, vào một buổi sáng sớm khi nghe radio phóng thanh loan tin Trung Quốc tấn công Bắc Việt, chúng tôi mừng lắm. Tôi cảm thấy há há khá lạ. Chẳng phải thôi! Trong lúc này, có một anh chàng vì quá khích đã nói “đánh chết cha nó đi”. Thủ là LĐThủ nghe được, liền liền ghi vào sổ và ngay sau khi được lao động, LĐT gọi tên quân giáo báo cáo liền. Tôi kêu lên “làm việc”trước, LĐT nhìn tôi một đăm chiêu rồi nói. Khi gọi thủ nghe cán bộ tôi nói với nó, tôi cảm thấy “Tôi vì có anh bạn nọ mà bên thủ nghe hay đùa giỡn với nhau. Sáng nay như “cù lét” vào người khi tôi được xếp mừng, chẳng đâu có nghe biết gì tin tức từ loa phóng thanh đâu? Chẳng anh Thủ có thành kiến với tôi mà báo cáo sai đó thôi”. Ai buồn cười vì những tiếng cười mỉa mai không? Thủ là tôi thoát nạn. Còn anh bạn nói “đánh chết cha nó đi” thì “làm việc” rất lâu, rồi được đưa về trại để gọi cán bộ giáo dục. Đến trưa về, chúng tôi không thấy anh bạn đó ở phòng, mà đã vào nằm nhà khám xét rồi! Đây là thành tích của Lê đình Thủ đã đưa được người bạn tù vào nhà khám xét vì một câu nói lạ lùng...

Sau khi anh bạn kia vào “nghỉ mát” trong nhà khám xét, tôi dự thấy Thủ nghe chăm chú viết mấy đêm liền. Đến ba buổi sau, trước trại được tên tôi nói khi đi lao động, ở nhà để gọi cán bộ giáo dục “làm việc”. Nghe như vậy, tôi biết chắc đây là sự phản cảm của Thủ sau mấy đêm cười mỉa mai viết báo cáo.

Khi tôi lên gọi cán bộ giáo dục, thì đúng ngay cái thủ nghe quân giáo cũ của tôi. Tôi mừng thầm trong bụng, vì thủ nghe này hình như có cảm tình đối với tôi trước đây. Những tôi vẫn chuẩn bị tinh thần để đối đáp. Sau khi được xong từ báo cáo dài, tên cán bộ mỉm cười nói với tôi rằng: “Tôi biết anh Thủ có vẻ không vui với anh trước đây bên K1, những anh hãy nói rõ cho tôi biết chuyện này. Đây là sự việc rất nghiêm trọng hiện nay giữa ta và Trung quốc. Nếu anh thấy vui thích khi nghe tin Trung quốc đánh chiếm mấy tỉnh miền Bắc nước ta mà anh cảm thấy vui sướng, thì tôi anh rất nặng. Tôi này, dù tôi có cảm tình với anh cũng không giúp gì cho anh được. Anh nghe rõ chưa?”. Một đống hiểu rồi tôi nói cho tôi. Thủ là tôi thích cho nó cái “thời điếm” của tiếng cười mỉa mai của tôi nó xảy ra trước và cách nhau với bạn tin từ loa phóng thanh nhà tù, tôi nhớ là Lê đình Thủ là người tôi thích cho anh ta được làm đi trại, những vì “tính tham ăn, tham uống” đã bị tôi phê bình nặng nề hiện tại, nên đâm ra căm ghét, báo cáo láo dối hãm hại tôi. Nên tôi xin tên cán bộ đừng xét kỹ nữa và nếu được đi tôi đi trại khác đi tôi có đi uống kiệu “cười to tiếng cười”. Nghe vậy, tên cán bộ nói: “Đừng xem!”. Sau đó nó không nói gì thêm và cho tôi về. Thủ là thoát nạn! (Tôi cũng xin giới thiệu thêm đây là thủ sao tôi hay “cáo bu” LĐT về chuyện “ăn uống”, bởi vì đối với bạn cán bộ chính trị cai tù, tù nhân tranh chấp nhau về vấn đề “tư tưởng” mới quan trọng và cần quan tâm, chứ chuyện “ăn uống”chỉ là chuyện bình thường).

Hai hôm sau, tôi được chuyển qua trại “nhà máy của”. Đây là trại được mệnh danh là trại “tập

Khi Tôi Thù Trong Trại Tù Việt Cộng

Tên: Nguyễn Văn Hòa
Số: 7913; Ba, 29 Tháng 9 Năm 2009 05:39

Trung tâm thành phần nguy hiểm" nằm trong hai lớp rào, có 4 vòng gác chung quanh. Những người đầu có ai biết đây chính là "thiên đường" của trại tù K.3 lúc đó. Chúng tôi những người như "cá lên" quý riêng cho bọn cán bộ có chức tước để chúng đóng rương, hòm gỗ và Bức. Những người chúng tôi được hỏi là chút ít gạo, những người để "bị dìm" lại rai. Quên giáo là những người tham ăn uống, lè phè, chúng để ý đến ai. Còn để trại tù là chỗ mua sắm của Biên Hòa bắt buộc là "phần thưởng" rất đẹp. Đa số tù nhân trong trại tù này có nhu cầu thành tích "phần thưởng", những người không mua sắm vài người hỏi. Để trại tù thì tự nhiên có cảm tình, nên xin cho tôi làm mua sắm của trại tù để những người, đó là "thông đồng". Với trại tù tôi vui sống như là xa được hai tên khóa đàn em quá mua sắm. Thoát khỏi tay hai trại tù này, tôi cảm giác chúng thua gì những người bị nhốt ở VN được an toàn sau này của tôi.

Tôi ở trại tù của xã khoanh hai năm, thì chuyển trại vào K.1 ở trại của đót, HVH, Th/tá ĐQ là trại tù. Tay này cũng như tiếng ngoài Bức ở trại Nam Hà và nghề "antène" chụp mũ anh em. Những người theo tôi so sánh, thì HVH chỉ là học du của Lê đình Thọ và một người đi.

Cuối cùng giữa năm 1984, tôi được cho vào trong khi hai tên tù "tiên tiến", "tốt nghiệp tốt" vào còn được dùng để tiếp tục gieo khổ đau cho những người.

Sau 1990, Lê đình Thọ được qua Mỹ theo định HO. Lúc đó ở Thọ sống tại phía Bắc San Francisco, làm nghề nails. Sau đó làm buổi đi làm part time, chuyển đến San Jose. Và hiện nay Lê đình Thọ đang giữ một vai trò quan trọng trong Liên Hội Cựu Quân Nhân Bắc Cali đó là Tổng Thư Ký của tổ chức này.

Những người đi nói, cảm ơn tôi đã nói hết. Phần còn lại là sự phán xét của những người, của các anh em cùng xuất thân trại tù Võ Bộ Quốc Gia và cách kính trọng của Lê đình Thọ trong sinh hoạt chính trị của Cộng đồng Người Việt Bắc Cali hiện nay.

Tôi nhớ trước được gánh nặng đã đeo đầu tôi như năm sau khi nói ra được nỗi lòng của mình. Tâm trạng của người lính đã đổ máu sống cho đất nước trong cuộc chiến Quốc - Cộng bắt đầu em phần bị. Cuối cùng tôi nghĩ, nếu có mãi cầm nín sự vô tình có lợi và lợi ích, đoàn thể quốc gia chúng ta sẽ không thể nào.

Nguyễn Văn Hòa
Khóa 22A Võ Bộ Đà Lạt
Cựu Địch Ủy Sĩ Đoàn Nhảy Dù
Cựu CHT Cảnh Sát Quân Hàm Long
và Cựu Học Sinh Mỹ, Tỉnh Kiên Hòa.

Phụ chú:

Thưa quý Niên Trại tù và các Bức.

Khi Tôi Thù Trong Trại Tù Việt Cộng

Tên: Nguyễn Văn Hòa
Số: 7913/Ba, 29 Tháng 9 Năm 2009 05:39

Câu chuyện về Niên Trưởng Nguyễn Văn Hoà khoá 22A và Lê Đình Thọ cùng khoá với tôi là một sự kiện thật đau lòng cho những người từng quan tâm đến tình hình Võ Bộ trên diện đàn này nói riêng và tình nhân loại nói chung.

Thưa quý vị, chuyện lao tù khốc liệt là nỗi thử thách lòng can trường của những con người bất khuất và cũng là nỗi bán buôn sự hèn hạ của lòng người.

Qua cửa ải thử thách này, được hạnh phúc nhìn thoáng vào một những bên đường tù, được ôm nhau trong vòng tay ấm áp bên ly rượu canh tàn, được rời rớm nước mắt ôn lị những kẻ niếm đắng đau của những ngày tháng tu đĩ trĩ bĩ tàn phai trong uất hận tĩ nhĩc, thật là những giây phút hiếm hoi của đời người tạm được vui vẻ cay nhĩ đa số anh em chúng ta.

Thật đáng tiếc thay, có những người đã không giữ được lòng mình trong cơn hoạn nạn, để phải mang những tội nghiệp phi đeo được suốt cuộc đời.

Thưa quý Niên Trưởng và các Bộ, sau khi câu chuyện của Thọ/28 được Niên Trưởng Hoà/22 đưa lên trên diện đàn Khoá 22, tôi có lẽ là người “đầu c” quan tâm đến nhu cầu nhất, vì tôi cùng ở gần San Jose, cùng khoá với Thọ và số phone của đã được phân trên Đa Hiểu đi khắp các nơi. Vì “đầu c” quan tâm đến nhu cầu nên tôi cũng phải công ra tìm hiểu sự việc qua những Niên Trưởng hay những người cùng ở trại tù Gia Trung cùng thời gian câu chuyện xảy ra. Qua những email qua lại của những người trong cuộc tôi xin được trích dẫn ra sau đây để quý vị có những thông tin riêng cho mình:

- Niên Trưởng Vũ Văn Lâm, Khoá 23:

.....

...theo nhận xét của tôi Thọ là một người tù rất tiến bộ cả về tư tưởng lẫn lao động. Đó là những gì tôi biết về Lê Đình Thọ.

- Văn sĩ Thanh Trưởng Hoàng (Chỉ chủ tịch nghiệp đoàn ký giả Việt Nam)

.....

...Về bài viết về LDT tôi thấy không có gì sai cả

.....

Khi Tôi Thù Trong Trại Tù Việt Cộng

Tên: Nguyễn Văn Hòa
Số: 7913/B, 29 Tháng 9 Năm 2009 05:39

...Hỏi o trái GT tôi cũng bị LĐT tru len tru xuống bị an 13.5 ky nhưng tôi nghĩ nhưng người quốc gia chúng ta nhận tu do lương hơn bốn CS nhiều vì chúng ta có tình người và de khoan hồng tha thu .

- Niên Trưởng Phan Nghè, Khoá 19: trong lúc làm công Nam Quan tôi ở nhà Niên Trưởng Phan Nghè đã chu đáo cho tôi đi học ở trường Lê Đình Thọ, Niên Trưởng Phan Nghè đã tâm sự:

... Trưởng nói trong tù hàng ngàn ác quỷ, ai cũng biết, tôi ở tù chung với nó mà...

Thưa quý Niên Trưởng và các Bạn, trên đây là những trích dẫn thật qua những email và những tâm sự, tôi xin trung thực đưa ra đây để quý vị cần nhắc nhở.

Đu sao thì câu chuyện cũng đã trôi vào quá khứ, những đã khi đi thì phải để nói lên cho rõ ràng, không nên để mập mờ hay dùng những ngôn từ không đúng để che đậy hay khoét p sự thật.

... Và sự thật thì quá đau lòng, những xin quý vị hãy bình tâm, đừng vì chuyện của những người không gì để biến chế của lòng mình trong chốn tù đầy đối xử của quá khứ mà quên đi những tấm lòng son trẻ trẻ khác của anh em Võ Bộ mình

Thân Kính.

Minh/28